

Nebezpečí v lahvičce

Nad Khoriniséem už dávno převzala vládu noc, téměř všichni ostrované tou dobou spali. Ačkoli... Pravda, pár výjimek se tu a tam našlo. Jedním z těchto „nočních ptáků“ byl i mladý mág Zeph, jenž se právě v klášterním sklepení zabýval kotlíkem plným prazvláštního bublajícího obsahu.

Mágem se stal teprve nedávno, a jelikož byl od přírody nadaný v oblasti alchymie, stal se asistentem alchymisty Neorase. Pokud si ovšem našel nějaký volný čas, věnoval se po večerech své největší vášni – experimentováním s neznámými druhy lektvarů, čili vylepšováním hazardní metody „pokus-omyl“. Snil o tom, že jednoho dne vytvoří něco, čím se zapíše do dějin. Nutno podotknout, že dosud mu pod rukama vznikaly pouze břečky nevábné barvy a pachu, čas od času nějaká ta slabší výbušnina. Ale nevzdával to. Hlavně, že se bavil.

„Třikrát zamíchat po směru, třikrát proti...trocha listů z ohnivých kopřiv...rozemletá vlčí kost...“ pročítal si polohlasně své narychlo naškrábané poznámky a více či méně se jich pokoušel držet. Ne že by snad řešil nějakou odchylku... Pak zívnl a protáhl se.

U Beliarovejch koulí, pomyslel si, jak dlouho už u toho šmejdu sedím?

Naznal, že je nejvyšší čas odebrat se na kutě. Ledabylým pohybem ruky zhasil plameny pod kotlíkem a rozmýšlel, co s experimentálním polotovarem dál. Zrak mu padl na prázdnou láhev od vína, kdo ví, jak se tam vzala. Popadl nevelkou naběračku, přelil lektvar do láhve a tu postavil do jedné z polic nedaleko. Znovu zívnl, pouklízel po sobě ten nejhorší „pracovní pořádek“ a odešel se konečně trochu vyspat.

Co už...říkal si na odchodu. Večer času dost...

Hvězdy bohužel Zephovým pokusům nepřály, takže si po nějakou dobu na onen dryák ani nevzpomněl. Neoras ho zaměstnával víc, než čekal, a tak si čas na „hraní“ našel až za několik dní. Celý nedočkavý zamířil do sklepa, aniž tušil, že se vše tak strašně zkomplikuje.

„Kde je můj lektvar?!“ vyjekl, když zjistil, že se láhev se zmíněnou tekutinou nenachází tam, kde ji posledně nechal. Zoufale prohledal ostatní regály i blízké okolí, ale každá další vteřina ho jen utvrzovala v tom, že je pátrání marné.

„Hej, ty!“ houkl na novice zametajícího podlahu opodál. „Neviděls tady někde náhodou takový divný neprůhledný fialový víno? Teoreticky by ještě mohlo být tyrkysový, dost možná i křiklavě zelený...“

Oslovený si nejprve pomyslel něco o barvoslepých tupounech, ale nakonec zdvořile mágovi odpověděl: „Ne, pane. Musím vás zklamat, ale o tomhle nic nevím.“

Zeph už se chystal poraženecky opustit sklepení, když za ním novic zavolal: „Možná byste se měl zeptat Goraxe. Ten by měl o víně zde mít přehled, když se stará o kšefty s ním.“

No jak na to mohl zapomenout? Nechal zmateného ještě-ne-tak-úplně-mága bez jakéhokoli vysvětlení stát tam, kde byl, a sám se okamžitě vydal hledat svého služebně staršího kolegu s pocitem, že jeho hledání dostalo nový směr.

„Proč tě, probohy, zajímá poslední dodávka pro *Mrtvou harpyji*?“ otázal se mág Gorax překvapeně.

„Ále...však víš...rozšiřuju obzory a tak...“ snažil se Zeph s nervózním úsměvem, který pokládal za bezstarostný, vymyslet uvěřitelnou krycí historku. Bohůmžel, když se nedaří, tak se nedaří. Ještě chvíli snášel kolegův podezřívavý pohled, než kapituloval.

„Měl jsem tam tak trochu...no...ne úplně hotový a už vůbec ne odzkoušený lektvar,“ začal s vysvětlováním, zíraje zaujatě do země. Připadal si jako tehdy, když byl v klášteře teprve chvíli a nedopatřením se mu podařilo podpálit tu ovcí. Potlačil nutkání se při té vzpomínce znechuceně otrást. Vážně to nebyl hezký pohled. „Přelil jsem ten polotovar do jedné bezprizorní láhve a nechal ve sklepě. A tak by mě zajímalo, jestli ji náhodou některý z noviců s tvým pověřením nenašel a omylem nepřibalil k ostatnímu vínu. Sám nevím, co to může všechno mít za účinky, bylo by asi poměrně zlé, kdyby se toho někdo nedopatřením napil...“

Gorax se zamyslel: „Asi ti nepomůžu, příteli. Vlastně jsem pořádně tuhle dodávku ani nekontroloval, hlavně, že těch flašek bylo dvanáct jako obvykle. Nechal jsem ty kluky, ať se s tím popasují sami, posledně to zvládli úplně ukázkově. Bude to...počkej...určitě tak ze dva dny, co s tím šli.“

Dva dny! To už s tou břečkou vydávající se za pitivo mohlo stát cokoli, kdokoli jí mohl uhasit nečekanou žízeň. Pokud měl vyloženě smůlu, nejspíš namíchal nějaký účinný, rychle působící jed, a minimálně jeden člověk to v tuhle chvíli mohl mít už dávno za sebou. Klidně nějaký ten ochlasta novic, nebo ještě hůř – mág!

Je vrah. Obyčejný, prachšproský vrah! Určitě se na to brzy přijde, a pak ho nečeká nic jiného než oprátka nebo jednosměrný výlet do dolů v bývalé Kolonii. Nějak se nemohl rozhodnout, která varianta je mu příjemnější. I když...oprátka nad územím zamořeným hordou skřetů a bohové ví, čeho ještě, nepatrně vedla.

Z černých myšlenek ho vytrhl kolegův hlas: „Víš, na něco jsem si teď vzpomněl. Jeden z těch kluků mi hlásil, že se mu na jedné položce od pohledu něco nezdálo. Předpokládal jsem, že jen blbě vidí, ale s tvým vysvětlením...“ Poplácával zničeného Zepha povzbudivě po rameni. „Možná máš ještě nějakou naději. Orlan není idiot, musel si určitě všimnout, že s jednou láhví nebude něco v pořádku. Nicméně,“ dodal o dost přísnějším tónem, „tohle byla, jak si sám uvědomuješ, nebetyčná nezodpo-“

Zeph ho už ale dávno neposlouchal. Mířil totiž k hospodě takovou rychlostí, za jakou by se nemusel stydět ani hyperaktivní chňapavec.

Konečně se dostal k *Mrtvé harpyji*. Ačkoli si pořád říkal, že nemá času nazbyt, musel na chvíli zastavit a počkat, až se ho jeho plíce milostivě uráčí dojít. Napadlo ho, že tolik toho v rámci jediného dne ještě nenaběhal. Nebýt všeho toho adrenalinu, nejspíš by ho brzo kleplo. Nadechl se – když zjistil, že už to konečně jde – a vkročil do hospody.

Uvítalo ho přišere a známý neurčitý zápach. Zeph se letmo rozhlédl po štamgastech, jež stejně z většiny neznal, a vydal se k místnímu „vládci“ a svému někdejšímu známému, majiteli hospody Orlanovi. Ten stál u výčepu a špinavým hadrem leštil sklenici, u níž nebylo k poznání, zda náhodou nevypadala lépe před touto procedurou.

„Ale, Zephe, co ty tady?“ otázal se přichozího, aniž by zvedl oči od práce. „Už jsem tě tady neviděl...no pořádně dlouho už to bude. Co si dáš?“

„Já...nechci být nezdvořilej,“ děl Zeph rozrušeně, očima tékaje po baru, jestli někde náhodou neuvidí onu inkriminovanou nebezpečnou substanci, „ale vůbec teď nemám čas na zdvořilostní vybavování se. Podívej, vezím až po uši v průseru. Abych to zkrátil, nedávno se tady stavili dva od nás s vínem, že jo? A nebylo ti na něm něco divného?“

Orlan si ho podezřívavě očima změřil. „Dost možná. Co z toho, kdyby jo?“

„U Innose, netrap mě! Nejspíš se tam připlétl jeden můj nedodělaný experiment. Vůbec nevím, co to dělá, a je mi fyzicky špatně z myšlenky, že by se tím někdo mohl otrávit! Já nechci viset za vraždu! Nechci, slyšíš?!“

Mágovo zoufalství v tu chvíli bylo prakticky hmatatelné a – popravdě – Orlan se tím i docela bavil. Nechal mladíka ještě trochu podusit, a pak řekl: „Klid, tu tvoji břečku jsem našel. Jen blbec by nepoznal víno od toho brčálovýho hnusu, když ho vidí.“

Nejspíš se nedá slovy vyjádřit, jak se Zephovi ulevilo. Strach z něj z velké části opadl a zmohl se dokonce i na chabý úlevný úsměv.

Vydržel mu do chvíle, než hospodský dodal: „Smrdělo to jako nějaký hnojivo, tak jsem to vylil vzadu na česnek. Trochu teď v noci svítí, ale aspoň vidím, kdyby ho chtěl někdo ukrást.“

„COŽE?!“ zařval Zeph. „Doufám, žeš ten česnek nikde nepoužil!“

„Ehm...ne...“ odvětil hospodský vyhýbavě a postavil se tak, aby aspoň částečně skryl ceduli s nápisem, jenž hlásal „*SPECIALITA DNE – ČESNEČKA*“.

Když viděl, že Zeph nemá daleko od nervového zhroucení, pokusil se to uhrát do autu: „Uklidni se, u Beliarovejch koulí! Tu polívku jsem vařil ještě ze starý dávky! Ty světélkující potvory s tím vůbec nepřišly do styku!“ *Aspoň myslím*, problesklo mu hlavou jen tak mimochodem.

U jednoho ze stolů dál od výčepu seděl žoldák Vittorio a zamyšleně hleděl do misky s polívkou, která na něj celkem bezostyšně...*syčela*? Nebyl si jistý, jestli se mu to, že na něj obsah misky právě vycenil řadu malých, ostrých zoubků, a následně ještě mrknul, jen zdálo nebo ne.